Mula sa Uplook, 2006–2007

J. B. Nicholson Jr.

Salin sa Tagalog ng “From Uplook, 2006–2007”

© Uplook Ministries. Ginamit nang may pahintulot. Isinalin sa Tagalog ng KEE Philippine Missions.

KEE Ministry Library · Faithful Men
kee-ministry-library.netlify.app/tagalog/

So, Go, To, Lo, Ho, Do, No (Enero-Pebrero 2006)

Mula sa Uplook, Enero-Pebrero 2006. Artikulo.

Malalaking aral sa mga salitang dalawang letra lang. Paano pa natin ito makakaligtaan?

Ang John 3:16 ay ang ebanghelyo sa iisang pangungusap — dalawampu't limang salita (sa Ingles) na tumutulay sa malawak na agwat sa pagitan ng mapagmahal na Diyos at ng ligaw na sangkatauhan. Pero sa magandang hanay na ito ng mga salita ng Biblia, madalas idiin ng mga mangangaral ang maliit na salitang "so" — "ganoon na lang." "Sapagka't gayon na lamang ang pagsinta ng Dios sa sanglibutan," mahaba nilang bigkas. At nananatili pa rin ang tanong: Paano maiibig ng ganoong Diyos ang ganitong klaseng mundo? Hindi lang basta damdamin ang kumilos sa puso Niya. Ang Diyos na mapagbigay ay nagbigay hanggang wala na Siyang maibibigay pa. Ganoon na lang Niya inibig ang mundo. Pitong salitang tig-iisang pantig, pero parang malalakas na palo ng martilyo ng panday na humuhubog muli sa mga tila-bakal nating kalooban, kapag tiningnan sa liwanag ng di-nagbabagong katotohanan ng Kasulatan.

Ang napakalaking "so" na iyon ang nagbunsod ng isang makapangyarihang "go" — humayo. Sa pinakamataas na antas, ang tanong na "Sino ang yayaon para sa amin?" ay sinagot ng Panginoon ni Isaias. Alam ng Siyang nagsabi sa atin na "Magsiyaon kayo sa buong sanglibutan" kung ano ang hinihingi Niya. Gumawa Siya ng paglalakbay na napakalayo pa kaysa anumang paglalakbay na ipinagagawa sa atin.

Naaalala ko tuloy ang isang kuwento. Ikinukuwento ko kay Ed Harlow, isang beteranong humayo para sa ebanghelyo (nasa edad 90 na siya noon), ang tungkol sa isang matandang lalaki na, sa edad na 85, ay tumanggap kay Cristo bilang Tagapagligtas. Pagtayo niya mula sa pagkakaluhod, buong sigla niyang sinabi, "Gusto kong pumunta sa mga Muslim sa Middle East dala ang ebanghelyo!"

Hinintay ni Ed ang katapusan ng kuwento, pero tapos na pala ako. "E, pumunta ba siya?" tanong niya. Maganda ang mainit na damdamin, marangal ang mataas na hangarin, pero pumunta ba siya?

Dahil tayong lahat ay dapat magdala ng ebanghelyo, saan ba tayo dapat pumunta? Ah, ang maliit na salitang "to" — "sa." "Sa," sabi ng Taong may pusong sapat ang laki para sa lahat, "sa bawa't kinapal." Ang maliit na pang-ukol na ito, na laging gamit sa araw-araw — "sa trabaho," "sa tindahan" — ay hindi pa nagamit nang mas marangal. Humayo kayo, sabi ng Tagapagligtas, sa mga bayan at lungsod, sa inyong kapitbahay at sa kadulu-duluhan ng lupa, sa mga lansangan at mga daang-bukid. Humayo kayo hanggang wala nang palasyo, kulungan, bahay, kubo, matanda o bata na hindi ninyo napuntahan. At ang "sa" na ito ay nakakabit sa "lo" — "narito." Kung pupunta tayo "sa bawa't kinapal," nangako ang Panginoon, "Narito, ako'y sumasa inyong palagi" — at saka nagdagdag pa ng isa pang "hanggang" na walang iniiwan — "hanggang sa katapusan ng sanglibutan." At ang "Ho"? Makikita ito sa isa sa mga dakilang paanyaya ng ebanghelyo sa Lumang Tipan (Isa. 55:1): "Oh lahat na nangauuhaw, magsiparito kayo sa tubig...." Mula sa ugat-salitang ang bigkas ay parang "ahahh a-haw," sinasabi nito ang sakit o matinding damdamin. Isinasalin

din ang salitang ito na O!, oh!, ah!, ha!, sayang!, at sa aba! Anuman ang kaso, paalala ito na ang mensaheng ipinapahayag natin ay dapat tumatagos nang malalim sa atin. Gaya ni Juan, dapat tayong maging ilawang nagniningas at lumiliwanag. Kung ang mabuting balita ay umaabot lang sa ating isip, paano natin aasahang aabot ito sa puso ng mga makasalanan?

Do — gawin. "Kung nalalaman ninyo ang mga bagay na ito," sabi ng Panginoon, "mapapalad kayo kung inyong mga gagawin." Mabuti ang mga seminar, aklat at kumperensiya, pero panahon na para talagang may gawin tayo. "Panginoon," kailangan nating isigaw, na buo ang loob na sumunod agad, "ano ang ibig MONG GAWIN KO?"

At paano naman ang "no" — "hindi"? Ah, diyan ang mahirap. Nakikilala tayo sa mga bagay na sinasabihan natin ng "hindi." Hindi natin kaya, at hindi rin dapat, gawin ang lahat. Sa isang lipunang puro sariling layaw, kailangan nating sindihan muli ang apoy ng dambana at gatungan ito ng lahat ng bagay, tama man o mali, na humaharang sa kakayahan nating gawin ang alam nating gusto Niyang gawin natin. "Walang taong makapaglilingkod sa dalawang panginoon... Kaya nga sinasabi ko sa inyo, Huwag kayong mangabalisa sa inyong buhay, kung ano ang inyong kakanin, o kung ano ang inyong iinumin; ni sa inyong katawan man, kung ano ang inyong daramtin. Hindi baga ang buhay ay higit kay sa pagkain, at ang katawan kay sa pananamit?" (Mt. 6:24-25). Anuman ang ibig sabihin niyan sa praktikal na buhay, malayo pa ako roon, at kailangan ko ng isang malaking tambak ng "hindi" sa ibang mga panginoong iyon para lang mapalapit man lang. Ikaw kaya?

Magandang araw kaya ngayon para muling sindihan ang apoy?

Nasaan ang mga Dakilang Tao? (Marso 2006)

Mula sa Uplook, Marso 2006. Artikulo.

At ano ang lihim ng kadakilaan sa pagtimbang ng Diyos?

Sinabi ni Jesus sa mga Kanya na gagawa tayo ng mga gawang lalong dakila kaysa sa ginawa Niya noong narito Siya sa lupa. Totoo ba iyon? Siyempre totoo. At totoo rin na ang mga dakilang gawang ginagawa natin ay nagagawa lang kapag tayo ay buháy na nakaugnay sa Panginoon mismo. Sabi nga Niya, "Kung kayo'y hiwalay sa akin... wala." Malinaw na iyon. Ang hindi malinaw ay ito — nasaan ang mga "lalong dakilang gawa" na ito sa ating panahon? Puwede rin nating itanong kasama ni Gideon (Jud. 6:13), "Saan nandoon ang lahat niyang kababalaghang gawa na isinaysay sa amin ng aming mga magulang?"

Sa isang biyahe ko kamakailan sa Northampton, England, nagkaroon kami ng pagkakataon ng aking host na gumawa ng maiikling lakad sa mga kalapit na bayan para muling dalawin ang ilang dakilang tao. Ang una naming hinto ay sa labas lang ng hangganan ng bayan ng Northampton, sa Moulton. Kahit ipinanganak si William Carey sa pamilya ng manghahabi sa nayon ng Paulerspury sa Northamptonshire noong 1761, sa Moulton niya narinig ang tawag sa pagmimisyon. Habang nakatira siya roon, nabasa niya ang The Last Voyage of Captain Cook, at ginamit ng Panginoon ang kuwentong ito para ipataw sa kanyang kaluluwa ang pasanin para sa mga naliligaw. Kahit isa lang siyang sapatero na walang pinag-aralan, ibinuhos ni Carey ang

sarili sa pag-aaral ng bawat paksang may kinalaman sa gawaing misyonero. Pagdating ng edad 21, natutunan na niya ang Latin, Griyego, Hebreo at Italyano. Pero nang itanong ni Carey "kung ang utos na ibinigay sa mga apostol na turuan ang lahat ng bansa ay hindi ba obligasyon... hanggang sa katapusan ng sanlibutan, yamang ang kasamang pangako ay ganoon din kahaba," sumagot si Dr. Ryland, "Binata, maupo ka! Kapag minabuti ng Diyos na hikayatin ang mga pagano, gagawin Niya iyon nang wala ang tulong mo o ang tulong ko."

Anuman ang mga kakulangan ni Carey, gaya ng sabi niya tungkol sa ministeryo niya pagkatapos, "Marunong akong magtiyagang maglakad nang dahan-dahan!" At nagtiyaga nga siya, hanggang sa nailathala niya ang Enquiry Into the Obligations of the Christians to Use Means for the Conversion of the Heathen. Isa itong obra maestra tungkol sa misyon — sinasagot ang mga pagtutol, sinusuri ang kasaysayan ng misyon, at isa-isang inilalarawan ang mundo ayon sa bansa, populasyon, laki at relihiyon. Tinawag niya ang mga mananampalataya na bumangon para abutin ang mundo para kay Cristo. Nakasulat nang malaki sa gilid ng gusali ng iglesyang dinadaluhan niya ang kanyang nakapupukaw na mga salita: "Magtangka ng malalaking bagay para sa Diyos. Umasa ng malalaking bagay mula sa Diyos." Halos mag-isa, si Carey ang nagpasigla sa makabagong kilusan ng pagmimisyon.

Ilang milya sa timog-silangan ng Northampton ay ang kaakit-akit na nayon ng Olney, na naaalala bilang lugar ng ministeryo ni John Newton. Ayon sa sarili niyang paglalarawan, dati siyang taong walang pigil sa kalaswaan at mangangalakal ng alipin. Nagsimula ang

buhay-dagat ni Newton sa edad na 12, at pagkatapos na siya mismo ay maging alipin sa Africa, nakatakas siya at naging kapitan ng sarili niyang barko. Noong Mayo 10, 1748, inabutan siya ng isang mabangis na bagyo, at sa takot para sa kanyang buhay, tumawag siya sa Diyos para sa awa. Pagkatapos, habang pinagninilayan niya ito sa kanyang kamarote, natuklasan niya kung ano ang ibig sabihin ng pagtanggap sa kaloob ng Diyos sa biyaya sa pamamagitan ng pananampalataya. Kasama sa napakaraming himnong isinulat ni Newton ang "How Sweet the Name of Jesus Sounds" at "Glorious Things of Thee are Spoken." Pero siyempre, ang pinakatanyag ay ang "Amazing Grace," ang pinakakilalang himno sa buong mundong nagsasalita ng Ingles. Kaya hanggang ngayon, ang gawa niya ay patuloy na naglilingkod sa mga pusong may sakit dahil sa kasalanan sa buong mundo.

Mas malayo pa sa timog-silangan, sa Bedford, makikita natin ang estatwa ng tanyag nitong manggagawa ng kaldero, si John Bunyan. Ikinulong si Bunyan sa kulungan ng Bedford dahil sa pangangaral nang walang rehistro — mula 1660 hanggang 1672, na may ilang linggo lang na kalayaan noong 1666. Ikinulong siya ulit noong 1675 nang anim na buwan, at sa panahong iyon niya isinulat ang minamahal na Pilgrim's Progress. Bukod sa kilalang Grace Abounding at The Holy War, sumulat pa siya ng napakaraming aklat at polyeto, kasama ang A Few Sighs from Hell at Vindication of Some Gospel Truths. Kasunod ng Biblia, ang Pilgrim's Progress ang ikalawang aklat sa karamihan ng estante sa unang panahon ng Amerika, at naimpluwensiyahan nito ang maraming henerasyon sa ebanghelyo.

Isang sapatero, isang marino, at isang manggagawa ng kaldero mula sa tatlong maliliit na bayan sa England. Mga dakilang tao sila dahil alam nilang naglilingkod sila sa isang dakilang Diyos, dahil nagagalak sila na sila'y tumanggap ng Kanyang dakilang biyaya, at dahil walang takot nilang ipinahayag ang dakilang mensahe ng ebanghelyo. Bigyan pa sana kami ng Diyos ng mas marami pang ganoon!

Marunong Ka Bang Mag-"Brethren"? (Abril 2006)

Mula sa Uplook, Abril 2006. Artikulo.

Baka akala ng mga tao, ibang wika ang sinasalita natin. Madalas, ganoon nga.

Kung may uupo sa isang kainan sa tabi ng highway katabi ng isang drayber ng malaking trak at magtatanong, "Nahugasan ka na ba sa dugo?" o "Nasa lilim ka ba ng Dakilang Bato?", huwag niyang asahang ngingitian siya nang may pag-unawa. Parehong tamang ideya sa Biblia ang dalawang pananalitang iyon, pero hindi na ginagamit ang mga iyon sa pamilihan kung saan nagpapalitan ng mga ideya ang mga tao. Narinig ko minsan ang isang matanda (elder) na nagbilin sa "mga hindi pa marunong" bago ang Hapunan ng Panginoon na "palampasin ang mga elemento." Aling mga elemento kaya iyon? Helium? Plutonium? Baka mas malinaw kung sinabi na lang na "tinapay at alak" para sa mga hindi sanay sa ganoong mga salita.

May ilang salita at pananalita na iba ang pagkaintindi ng mga nakikinig kaysa sa inaasahan natin. Alam nating totoo ito sa salitang "church" o iglesya (at marami ang sumusubok na ayusin ito sa pagpapalit dito ng "assembly" o kapulungan — angkop na pamalit para sa lokal na iglesya, pero salitang kailangan din namang ipaliwanag). Nag-aalangan din tayo sa salitang "pastor" dahil madalas itong gamitin para sa mga namamahala sa tuktok ng isang piramide ng mga "layko," sa halip na sumunod sa huwaran ng Biblia na mga pastol na naglilingkod sa gitna ng kawan.

Pero ngayon, maaaring may ganoon ding kalituhan kahit sa mga salitang inaakala nating napakasimple, gaya ng Diyos (para sa isang Hindu, isa lang sa libu-libong kakaibang diyos) o pag-aaring-ganap (para sa isang Mormon, isang espirituwal na elevator na nagdadala sa mga "tapat" hanggang sa penthouse ng langit).

Nang tanungin ng isang kaibigan sa Belfast ang isang grupo ng mga batang taga-lungsod kung may alam ba sila tungkol kay Jesus, isang batang lalaki lang ang nag-aalangang nagtaas ng kamay. Nang tawagin siya ng guro, nagtanong siya, "Bakit siya binigyan ng nanay niya ng pangalang pagmumura?" Iyon na — iyon lang ang buong kaalaman ng grupo tungkol sa Anak ng Diyos. Maligayang pagdating sa bagong Panahon ng Kadiliman.

O isipin mo ang lalaking dumalo nang imbitahan sa isang Bible talk malapit sa Glasgow, Scotland. Nang banggitin ng tagapagsalita si Adan sa Halamanan at ang orihinal na kasalanan, nagalit ang lalaki at padabog na umalis. Adam pala ang pangalan niya! "Inimbitahan ako ng taong iyan dito," reklamo niya, "para isisi sa akin ang lahat! E wala nga akong halamanan!"

Ikinuwento sa akin ng isang ebanghelista kung paano niya isinama ang isang batang mananampalataya sa pagbabahay-bahay para turuan siya kung paano gawin ito. Habang tuloy-tuloy siyang nagsasalita sa isang pinto, laking inis niya nang sumabat ang kanyang tinuturuan. "Puwede ko po bang tanungin ang mama ng isang bagay?" Nang padabog siyang payagan ng nakatatandang ebanghelista, tinanong niya ang naguguluhang nakikinig, "Kilala n'yo po ba kung sino si Jesus?" Dahan-dahang umiling ang lalaki — hindi.

Puwede ka bang mag-akala na may alam sila tungkol kay Josue? Kahit nga kay Jesus, wala.

Pansinin ang pagkakaiba ng pakikipag-usap ng Panginoong Jesus kay Nicodemo at sa babae sa balon. Hindi Niya inakalang may alam sa Biblia ang babae. Sa halip, gumamit Siya ng halimbawa mula sa buhay nito — ang balon ng tubig. Puwede sana Niyang gamitin ang hinampas na Bato, pero hindi Niya ginawa. Pero kay Nicodemo, binanggit nga Niya ang isang kuwento sa Biblia — ang ahas sa tikin. Doon, puwede Niyang itanong, "Hindi ba ikaw ay guro sa Israel? Hindi mo ba alam ang mga bagay na ito?"

May mga salita rin na, sa ilang klase ng tagapakinig, ay parang kapa ng matador sa harap ng nagwawalang toro. Ang mga gospel "crusade" ay nagpapaalala ng masasakit na alaala sa mga Muslim at Hudyo. Marami ring salita ang parang ginagawang samsam ng digmaan ang mga hindi pa ligtas: tayong mga sundalong Kristiyano ay "nananalo" ng mga kaluluwa sa tulong ng mga prayer "warrior" o mandirigma sa panalangin. At iniisip ko kung ano kaya ang naiisip nila sa mga salitang gaya ng "Evangelism Explosion." Sino ba talaga ang sasabog? Parang balita mula sa Iraq. Tumanggi ang ating Panginoon na gumamit ng ilang salita — mabubuting salita — na puwedeng mapagkamalan. Halimbawa, sa halip na tawagin ang sarili Niyang "Mesiyas," dahil mali ang akala ng mga Hudyo na isa itong makalupang mandirigma, ginamit Niya ang "Anak ng Tao" (tingnan ang Jn. 12:34 kung paano nauunawaang magkapareho ang dalawa). Kaya matuto tayo sa Panginoon — gawin itong simple at madaling maintindihan. Kasi hindi lahat ay marunong mag-"Brethren."

Sa Lahat ng Paraan (Mayo 2006)

Mula sa Uplook, Mayo 2006. Artikulo.

Pag-eebanghelyo: may papel ang bawat isa

Kung pinanghinaan ka ng loob na makibahagi sa pag-eebanghelyo, baka sinusubukan mong gawin ang bahagi ng iba. Subukan mo naman ang sarili mong bahagi.

Nang sabihin ng Panginoong Jesus sa Kanyang mga tagasunod na humayo sa buong sanlibutan at ipangaral ang ebanghelyo sa lahat ng tao, hindi Siya nagbigay ng detalyadong tagubilin tungkol sa paraan o pamamaraan. Sa palagay ko, ang gusto Niya ay makahanap ang mga alagad sa bawat kultura at bawat panahon ng angkop at mabisang paraan para gawin ito. Siyempre, ang mga paraang iyon ay dapat may kaugnayan sa mga di-mananampalatayang aabutin, at kaayon ng pagkatao ng Diyos at ng dangal ng mensaheng dala natin. Ang apostol Pablo, kung tutuusin, ay isang matalas na palaisip at mabisang tagapagsalita. Pero hindi niya inakala na sapat na ang husay niyang magsalita para makahikayat ng kaluluwa. Ni hindi rin niya inisip — at ito ang napakahalaga — na kung handang kumilos ang Espiritu, wala nang kuwenta ang pamamaraan. Sa halip, isinulat niya: "upang sa anomang paraan ay makapagligtas ako ng ilan" (1 Cor. 9:22). Ang mangingisda ay gumagamit ng iba't ibang pain para sa iba't ibang isda, at ibang-iba ang ipinangaral ni Pablo sa mga pilosopong sumasamba sa maraming diyos sa Atenas kaysa sa mga relihiyosong sumasamba sa iisang Diyos sa Jerusalem.

Kamakailan, napansin ko hindi lang ang iba't ibang istilo ng mensahe ng mga unang mananampalataya; napansin ko rin ang iba't ibang paraan na naimpluwensiyahan ng iba't ibang personalidad na nakikilala natin sa Bagong Tipan. Nakikita mo ba ang sarili mo sa larawan?

1. Ang tuwirang paraan ni Pedro (Acts 2): Hindi para sa lahat ang istilong ito. Nangangailangan ito ng tapang, katapangan sa pananalita, at kakayahang "mag-isip habang nakatayo." Sa lahat ng paraan, ito ang pinakamalamang na pumukaw ng galit, pero may posibleng bentahe rin na maabot ang maraming tao nang sabay-sabay. Ang ganitong tahasang pananalita ay maaaring magdala ng linaw at ng pagsumbat ng Espiritu sa mga taong baka hindi natin makikilala kung hindi dahil dito. Ganoon nga ang nangyari noong Pentecostes, at sa buong kasaysayan ng Iglesya.

2. Ang paraan ng pagtatanggol sa pananampalataya ni Pablo (Acts 17; Romans): Dito, ang madamdaming panawagan ay napapalitan ng maingat at pinag-isipang pangangatwiran. Sa negatibong panig, maaari itong humantong sa "pakikipagtalo tungkol sa mga salita na walang kapakinabangan" (2 Tim. 2:14), pero sa positibong panig, kaya nitong palakasin ang pananampalataya ng mga mananampalataya at gibain ang mga moog ng kaaway, at palayain ang mga bihag nito. Ganoon ang nangyari sa Mars Hill. May ilang tumututol sa paraang ito, at sinasabing ang matalinong istilo ni Pablo ay kahawig ng "mga salitang nakaaakit ng karunungan ng tao." Bilang patunay, sinasabi nila na walang kapulungang naitatag sa Atenas, ayon sa alam natin. Mukha lang tama ang katwirang iyan. Si Pablo mismo, kung tutuusin, ang nagbilin sa atin na huwag mangaral sa karunungan lang ng tao; malinaw na hindi

niya itinuring na ganoon ang ginagawa niya. Tungkol naman sa resulta (na hindi laging siyang sukatan — alalahanin ang matuwid na pangangaral ni Noe), sa palagay ko magiging masayang-masaya ako kung makikita ko ang nakita ni Pablo sa Atenas. Isipin mong dumating ka sa Harvard o Yale isang umaga, nangaral ng isang mensahe sa labas, at pagsapit ng hapon, isang propesor, isang kilalang ginang ng mataas na lipunan, at ilan pang iba ang nagtiwala sa Panginoon! Hindi masamang trabaho para sa isang araw!

3. Ang paraan ng pagpapatotoo ng lalaking ipinanganak na bulag (Jn. 9:25): May bentahe ang ganitong pangangaral dahil alam ng ebanghelista ang paksa niya — naroon kasi siya nang mangyari ito. "Ako'y bulag, ngayo'y nakakakita na ako." Ito ay, o dapat ay, nakakukumbinsi at halos imposibleng pabulaanan. Ito ang paborito ng mga taong kamangha-manghang nailigtas mula sa kuko ng kasalanan, at ang pinakamalamang na hindi gamitin ng mga naligtas noong bata pa. Makababuti sa mga gumagamit ng paraang ito na sundan ang halimbawa ni Pablo: tuwing ikinukuwento niya ang kanyang patotoo, pakonti nang pakonti ang tungkol sa sarili niya, at palakas nang palakas ang ningning ng liwanag.

May ilang patotoo na masyadong matagal sa bahaging BC (bago kay Cristo) at kulang sa pagbabagong ginagawa ni Cristo sa buhay. Gayunman, maaari itong maging isa sa pinakanakakukumbinsing paraan sa arsenal ng ebanghelista. Bumalik tayo sa paggamit ng mga patotoo; baka magbunga pa ito ng mga bagong patotoo.

4. Ang paraan ng pag-iimbita ni Andres at ng babaeng Samaritana (Jn. 1:40-41; 6:8-9; 12:22; 4:28-30): Baka pakiramdam nila ay hindi sila handang ipaliwanag nang maingat ang ebanghelyo, pero ang ganitong mahahalagang lingkod ay may malalim na malasakit sa mga ligaw na kaluluwa. Salamat sa Diyos para sa mga tagapagdala ng tao. Ang isang disbentahe ng paraang ito ay wala kang kontrol sa kung ano ang maririnig ng mga dinala mo. Ilan na ang matagal at maingat na nagpagal para madala ang isang tao sa isang pagtitipon para sa ebanghelyo, para lang mainsulto nang hindi kailangan ang taong iyon dahil sa isang pabayang salita ng tagapagsalita o di-matalinong pagpuna sa relihiyon niya. Gaano tayo dapat kaingat, tayong naglalakas-loob na magsalita bilang "mga aral ng Dios." Nakakalungkot man, natutunan ko ito sa mahirap na paraan. Salamat na lang, kaya ni Jesus na ibalik ang mga taingang natanggal dahil sa pabayang paggamit ng tabak!

5. Ang paraan ng pagiging mapagpatuloy ni Mateo (Lk. 5:29): Maraming di-mananampalataya na hindi papasok sa gusali ng iglesya ang pupunta sa bahay mo para kumain. Ganoon ang naisip ni Mateo, na alam na hindi tatanggapin sa lokal na sinagoga ang mga katrabaho niya mula sa opisina ng buwis. Kaya bakit hindi sila imbitahan sa hindi nakakatakot na lugar — ang hapag-kainan? At umubra nga.

Sa palagay ko, ilan sa pinakamabisang pag-abot sa mga tao sa North America ngayon ay may kinalaman sa bukas na tahanan at bukas na Biblia. Panalong kombinasyon ito ng pagmamahal sa mga tao at pagsasabi sa kanila ng katotohanan. Hindi pa tayo nagkaroon ng ganito kagagandang bahay at ganito kapuno ang mga freezer, pero gaano natin kadalas

ginagamit ang mga ito bilang lugar ng kapanganakan ng mga kaluluwa? Para kay Jesus din, ang oras ng hapunan ay mainam na pagkakataon para magpatotoo ng ebanghelyo (Mt. 9:10; 26:7; at marami pang iba). Mainam dito ang maginhawang kapaligiran.

6. Ang paraan ng mabubuting gawa ni Dorcas (Acts 9): Gaano kadalas tayong pinaaalalahanan tungkol sa mahalagang papel ng mabubuting gawa sa buhay ng mananampalataya. "Lumiwanag ang inyong ilaw sa harap ng mga tao, upang mangakita nila ang inyong mabubuting gawa, at luwalhatiin ang inyong Ama na nasa langit" (Mt. 5:16), sabi ng Tagapagligtas. "At magsipagaral naman ang ating mga kasamahan," isinulat ni Pablo kay Tito, "na magsipanatili ng mabubuting gawa sa ikagagaling ng mga kinakailangan, upang sila'y huwag maging mga walang bunga" (3:14). Pansinin ang ugnayan sa isip ni Pablo sa pagitan ng kawalan ng mabubuting gawa at ng kawalan ng bunga. Selah!

Mukhang may ugnayan nga ang malinaw na katibayan na si Dorcas ay "puspos ng mabubuting gawa at ng mga paglilimos na kaniyang ginagawa" at ang "marami" na "nagsisampalataya sa Panginoon." Kung babalik kaya tayo sa pagiging "puspos" ng mabubuting gawa, marami rin kayang sasampalataya? Parang napakagandang eksperimento!

7. Ang paraan ng pamumuhay ng pinagaling na inaalihan ng demonyo sa Gadara (Mk. 5:19; Lk. 8:39): Ang dalawang salaysay na ito ng kuwento ay nagbibigay ng bahagyang magkaibang bilin ng Panginoon sa lalaki. Nakakatuwa na itinala ni Lucas na sinabihan siya ng Panginoon na "ipakita" ang malalaking bagay na ginawa

sa kanya ng Panginoon. Si Marcos, ang sumulat ng Ebanghelyo ng Lingkod, ang sumipi sa Panginoon na nagsasabing "ibalita" niya sa iba ang mga ginawa ng Panginoon sa buhay niya. Oo, "show and tell" na para sa atin — ipakita at ikuwento. Walang gaanong silbi ang pagkukuwento nang walang ipinapakita. Gaya ng mga kasuotan ng saserdote, kailangan natin ng mga kampanilya at mga granada — kapwa patotoo at pagiging mabunga.

8. Ang paraan ng pagsuporta ng marami noong panahon ng Bagong Tipan: Isinulat ni Pablo: "Tulungan mo ang mga babaing ito, sapagka't sila'y nangagpagal na kasama ko sa evangelio..." (Php. 4:3). Binanggit niya sina Aquila at Priscila bilang "aking mga kamanggagawa kay Cristo Jesus, na dahil sa aking buhay ay ipinain ang kanilang sariling leeg," at si Febe, "isang lingkod ng iglesia," sina Trifena at Trifosa "na nangagpapagal sa Panginoon," at si Maria ng Roma, "na nagpagal ng marami para sa inyo" (Rom. 16). Marami pang iba.

Nanalangin sila, nagsalita ng mga nakapagpapalakas-loob na salita, nagbigay ng kanilang pera, at nagpakita para makibahagi sa kadustaan. Maaaring naghanda sila ng pagkain para sa mga lingkod ng Panginoon at naglaba ng kanilang mga damit. Tumulong sila sa mabibigat na trabaho, tinulungan si Pablo sa kanyang negosyong paggawa ng tolda. Tumulong sila sa paghahanda ng mga sulat-kamay na kopya at dinala ang mga ito mula sa isang lugar patungo sa iba. Marami ang hindi kilala, at walang duda na marami ang nag-alay ng buhay para sa layunin. Makikilala natin sila balang araw at pasasalamatan sa pundasyong inilatag nila sa pagsisimula ng prosesong sa wakas ay nagdala ng ebanghelyo hanggang sa ating pintuan.

Pero ang lahat ng ito ay nagpapahinga na mula sa kanilang mga pagpapagal. Tayo naman ngayon. Gawin natin ito "sa lahat ng paraan."

Suntok sa Hangin? (Hunyo-Hulyo 2006)

Mula sa Uplook, Hunyo-Hulyo 2006. Artikulo.

Kailangan nating tamaan ang kaaway, at malakas.

Madalas gamitin ni apostol Pablo ang larangan ng palakasan para ilarawan ang katotohanan ng Diyos. Sa bawat pagkakataon, ginamit niya ito hindi gaya ng karaniwang tingin natin sa sports ngayon — para sa libangan at aliwan — kundi para tawagin ang bayan ng Diyos sa isang buhay ng disiplina, sakripisyo, determinasyon, at iisang layunin.

Inaalis ng mananakbo ang bawat pabigat (Heb. 12:1) para makatakbo nang may pagtitiis. Kilala ng mambubuno ang kalaban niya — hindi "laman at dugo," kundi ang mga pinuno ng kadiliman (Eph. 6:12). Alam ng atleta na hindi sapat ang magsikap; siya ay "hindi pinuputungan, maliban na kung makipagpunyagi ng ayon sa katuwiran" (1 Tim. 2:5).

Sa kanyang unang sulat sa mga taga-Corinto, isinulat ni Pablo: "Ang bawat nakikipaglaban para sa gantimpala ay mapagpigil sa lahat ng bagay. Ginagawa nila ito para magkamit ng koronang nasisira, pero tayo ay para sa koronang hindi nasisira. Kaya ako'y tumatakbo nang ganito: hindi nang walang katiyakan. Ganito ako nakikipaglaban: hindi gaya ng sumusuntok sa hangin" (9:25-26, NKJV). Pansinin ang apat na pangunahing punto ng mangangaral:

1. Ang tindi ng paligsahan sa takbuhan ay humihingi ng pagpipigil sa pamumuhay sa lahat ng oras: Kung

mapapanalunan ang gantimpala, halos lagi itong napapanalunan kapag walang nakatingin. Ang disiplinadong buhay sa pribado ay nagpapakita ng bunga nito sa oras ng paligsahan. Ganoon din, ang pribadong buhay ng panalangin, pagbubulay-bulay, pag-aaral, personal na kabanalan, tahimik na mabubuting gawa, at katamtaman sa mga gawi ang susi sa pagwawagi sa buhay Kristiyano. Ang likas na talento kapalit ng espirituwal na pagsasanay, ang "galing magsalita" sa entablado kapalit ng mahahabang oras ng pag-aaral sa bukas na Aklat, o ang mahahabang panalangin sa publiko kapalit ng mga panalangin sa pribado — walang malilinlang ang lahat ng ito kapag naubos na ang sarili nating lakas sa Malaking Takbuhan. Huwag mong bilangin ang mga araw; gawin mong may halaga ang bawat araw.

2. Ang kaseryosohan ng mga atleta para sa makalupang gantimpala ay dapat mag-udyok sa atin sa mas malaking sigasig para sa makalangit na gantimpala: Umulan man o umaraw, mainit man o malamig, nakikita ko sila, kung minsan ay pasuray-suray sa tabi ng daan sa madaling-araw. Nakabalot laban sa lamig ng taglamig o tumatagaktak ang pawis, ang matiyaga nilang halimbawa ay parang sumisigaw sa akin habang dumadaan ako sa ginhawa ng aking kotse: "Gaano ka kaseryoso, Jabe Nicholson, sa takbuhang kinasasalihan mo, ang takbuhang ang gantimpala ay 'makamit si Cristo'" (Php. 3:8)? Nagsisikap ba ako — itinutulak ba ang sarili — "sa ganting-pala ng dakilang pagtawag ng Dios kay Cristo Jesus" (Php. 3:14)? O ang paulit-ulit kong paniniwala ay "relaks lang"?

3. Dahil walang anumang hindi tiyak sa aking layunin, wala ring dapat hindi tiyak sa aking pagganap: Kung

malinaw ang utos — ang ebanghelyo sa buong mundo sa ating panahon (malinaw na totoo na ang henerasyon lang natin ang makaaabot sa henerasyon natin) — kumusta tayo? Gaano na tayo kalapit sa layunin kumpara noong nakaraang linggo? Noong nakaraang taon? Patuloy na dumarating ang mga sanggol. Patuloy na namamatay ang mga tao. Naging katawa-tawang palabas na lang ba ito na paulit-ulit, kung saan ang conveyor belt ay nasa pinakamabilis na takbo? Ang kawawang mga manggagawa ay nataranta habang pinapanood ang mga pie na nagbabagsakan sa isang tambak dahil napagpasyahan nilang hindi nila maililigtas lahat? Kristiyano, hindi natin tungkulin ang iligtas silang lahat. Si Jesus ang nagliligtas! Pero tungkulin nating maging saksi sa pinakamaraming makakaya natin.

4. Hindi uubra ang pagsuntok sa anino sa tunay na laban sa tunay na kaaway, at kailangan nating gawing may silbi ang bawat suntok: Walang pinsalang magagawa habang nakaupo lang tayo sa mga pagtitipon kasama ang mga kaibigang Kristiyano at pinag-uusapan ang kalagayan sa labas. Kailangan nating harapin ang kaaway sa lahat ng paraan, gawing may halaga ang bawat sentimo, bawat sandali, bawat patak ng lakas. Huwag sanang masabi sa atin ang minsang sinabi ni Muhammad Ali tungkol sa kapwa boksingerong si George Foreman: "Nakita ko siyang sumusuntok sa anino — at ang anino ang nanalo!"

Bumagsak ang Sioux Falls, Pero Si Jesus ay Nagliligtas (Agosto-Setyembre 2006)

Mula sa Uplook, Agosto-Setyembre 2006. Editoryal.

Nakikita roon ang mga bunga ng Pagkahulog, pero may Tagapagligtas na nakahanda.

Una kong dinalaw ang Sioux Falls ilang taon na ang nakararaan nang imungkahi ni brother Tim Geske na dumaan ako para dalawin ang pamilya Sax habang bumibiyahe ako mula sa isang pangakong pagtitipon sa Appleton, WI patungong Lawrence, KS. Kahit ang lakad na iyon ay dalawang gilid ng isang tatsulok na mga 800 milya ang haba, pumayag ako dahil natutunan ko na ang mga pastol ay hindi laging bumibiyahe nang tuwid na parang lipad ng uwak. Kung tutuusin, mga tupa ang inaalagaan nila, hindi mga uwak.

Pagdating ko, nalaman kong umupa pala ang mga Sax ng isang kuwarto sa isang hotel sa downtown at nakapagpapunta ng kaunting tao mula sa kung saan para sa isang pagtitipon sa gabi. Naisip ko, "Balang araw, sana makatulong kami rito — seryoso ang mga taong ito." Mapapatunayan nilang tapat sila sa pagpapagal na inilaan ng iba rito. Ito ay isang tunay na tuntungan para sa ebanghelyo.

Lumipas ang mga taon. Ang mga Sax, kasama ang iba pang nanatili sa Sioux Falls nang ilang panahon at saka lumipat, ay nagtiyagang lumaban linggo-linggo, buwan-buwan. Kung minsan, sabi nila sa akin, pinanghihinaan sila ng loob at naiisip na lumipat na rin. Sa ganoong mga

panahon, isinasama nila ang buong pamilya at pumupunta sa Twin Cities para magpahinga. At halos laging may isang kapatid na naglilingkod ng Salita roon. Sobrang halata na para sa kanila ang mensahe kaya habang pauwi sila sa Sioux Falls, sasabihin ng mga bata, "Para sa atin iyon, 'di ba! Mukhang mananatili tayo." At nanatili nga sila.

Pagkatapos, huminto ang Good News team para magtrabaho nang isang linggo sa Brandon, SD, ang bayan sa silangan ng Sioux Falls kung saan nakatira ang mga Sax. Kaming mga kasangkot sa team ay nag-isip kung ito na ba ang lugar na babalikan namin para sa malaking pangwakas na gawain ng taon. Iisa ang tugon ng mga miyembro ng team sa dalawang punto: matigas na lupa ito para sa ebanghelyo, pero ang mga Sax ay klase ng mga lingkod na masarap makasama sa paggawa. At mula roon, parang ginabayan ng Panginoon ang bawat hakbang.

Habang mga 250 masisiglang banal ang nagsama-sama para magtrabaho sa "Good News, Sioux Falls!", napakasayang maglingkod kasama ang ganoong sari-saring grupo at wala kang maririnig na kahit isang salitang nakapanghihina ng loob sa buong linggo. At laking gulat ng team, naging mataba pala ang lupa, hindi matigas gaya ng inakala sa Brandon. Maraming sabik na kaluluwa ang natagpuan — at patuloy pang natatagpuan — sa libu-libong ligaw sa lungsod na iyon.

Ang mga tumugon ay baka hindi mukhang ani sa unang tingin. Mga miyembro ng gang ng motorsiklo, mga single mom na nadurog na ng buhay, mga ilang taon nang alipin ng alak, matitigas na matatanda na sa simula ay nagsabing ateista sila, mga apartment na puno

ng mga taga-Eastern Europe na halos hindi marunong mag-Ingles, mga kasambahay sa hotel, mga batang pamilya na hindi sigurado kung paano sila makapagtatayo ng matibay na pundasyon para sa mga anak nila sa isang mundong gumuguho... at araw-araw, humahaba pa ang listahan.

Oo, may pagsalungat kaming naranasan. Tinawagan ng iba ang pulis laban sa amin, at nagbanta ang pulis na aarestuhin ang mga binatang nangangaral sa labas. May ilang pinaalis sa mga pampublikong kaganapan kung saan gusto lang nilang malayang ipamigay ang mabuting balita. Hindi iilang pinto ang biglang isinara. At hindi kami pinansin ng media.

Sa kabuuan, gayunman, naging mabait ang Sioux Falls sa mga dumadalaw niyang ebanghelista, at masaya naming ipinalaganap ang balita sa buong lungsod. Halos 20,000 tahanan ang nadalaw. Dalawang beses sa isang araw nagkaroon ng good news club para sa mga bata sa apat o limang parke. May musikal na pagtatanghal na may kasamang mga patotoo sa isang bandshell ng lungsod. Ang iba naman ay nagtrabaho sa mga mall, sa mga tindahan sa downtown, sa mga pista at peryahan. Sa kalye, sa Old Courthouse, at sa isang lokal na paaralan, ipinahayag ang mensahe. May paghahasik at may pag-aani. At nagpapatuloy ang pag-aani hanggang ngayon. Umuwi na ang maraming Kristiyano. Pero naroon pa rin ang mga Sax at ilan pang iba.

At naroon din ang Panginoon ng aanihin.

Anong mga Aral ang Natutunan sa SF? (Agosto-Setyembre 2006)

Mula sa Uplook, Agosto-Setyembre 2006. Artikulo.

Matarik ang pag-aaral sa pag-eebanghelyo. Pero puwede nating ikatuwa ang pag-akyat.

Dahil napakaraming nawala sa nakaraang ilang dekada ng kawalan ng gawain o kawalan ng bisa sa pag-eebanghelyo, kailangan nating pag-aralan ulit ang proseso halos mula sa simula. Dahil lumalaki ang pagnanais na bumalik sa tunay na gawain ng ebanghelyo — hindi lang pangangaral ng mensahe ng kaligtasan sa sarili nating mga tao sa ginhawa at kaligtasan ng sarili nating mga gusali — may ilang nagsisimulang pumalaot nang kaunti mula sa pampang.

Pero sa pinakamabuti, nagsasaboy lang tayo ng pain sa tubig nang walang kawil, walang paraan para talagang mahila ang isda. Nasaan ang follow-up? Ilang beses ba nagamit ang ating bautismuhan nitong nakaraang taon para sa isang taong naligtas mula sa ating lokal na komunidad? Aray!

Para gumamit ng ibang halimbawa, ang pagsasabog ng binhi sa buong lupain, gaya ni Johnny Appleseed, ay magandang kuwento pero masamang pagsasaka. Kailangan nating maayos na takpan ang sarili nating bahagi ng bukid at saka asahan ding makibahagi sa pag-aani. Maghasik. Umiyak. Maghintay. Umani. Ganoon.

Napakagandang itaas ang ating Ebenezer at ipahayag na sa Sioux Falls "tinulungan tayo ng Panginoon," pero

mabuti ring matutunan ang mga aral na itinuro sa atin ng Panginoon.

Ang Sioux Falls ay magandang pagkakataon para makita ang iba't ibang paraan at istilo ng pag-eebanghelyo sa iba't ibang lugar. Maraming magagandang mungkahi ang ibinigay ng mga mananampalatayang ito. At lahat ay handang mag-ayos ulit at baguhin ang mga bagay kapag kami ay naiipit. Kaya ano ang ilan sa mahahalagang aral na natutunan habang magkakasama kaming nagpapagal sa nangangailangang lungsod na iyon?

1. Kailangan natin ng mas balanseng hatian ng trabaho: May 250 tao kami sa isang dulo ng conveyor belt at iilan lang sa kabila. Siguro ilang daang taong may pag-asa ang naitala sa linggong iyon, na kung minsan ay nangailangan ng hanggang isang dosenang pagdalaw para lang makausap. Mas marami pang hiling na dalawin ang dumating sa pamamagitan ng mga reply card, at napakaraming one-on-one Bible study ang naisaayos.

Bukod doon, itinuloy pa ang mga kids' club sa mga parke. Dagdag pa, ang mga responsibilidad para sa regular na pagtitipon sa Araw ng Panginoon at sa iba pang oras ay nasa balikat din ng parehong mga tao. Hindi nakapagtataka na hindi na kinaya ni Larry Sax ang kanyang "day job" kaya ibinigay na niya ang buong panahon niya sa gawain. Kailangan nating makakita ng isang grupo ng mga taong may pasanin at may kakayahan, na handang sumunod sa mga manghahasik at tumulong sa pag-aani. Napakahalaga nito.

2. Kailangan nating hikayatin ang mga may kaloob ng pagpapakita ng awa na sumama: Dapat sana ay may lugar sa aming talaan na nagsasabing: "Kailangan ng

mabubuting gawa" — isang single mom na may sirang bakod o isang matandang balo na may halamanang kailangang bunutan ng damo. Maraming hindi hilig sumali sa ganitong gawain ng ebanghelyo ang sabik namang gumawa ng mabubuting gawa — pagbabantay ng bata, pag-aayos ng tumutulong gripo, pagbe-bake, at iba pa. Ang pagsasama ng mabuting balita at mabubuting gawa ay magpapalaki sa ating pagiging kita sa lungsod, sa pagtanggap sa atin ng mga tao — at sa ating pagsunod sa Salita! Kailangan nating ipaliwanag sa mga natutulungan na hindi natin ito ginagawa para sa kanila (para hindi nila maramdamang may utang na loob sila sa atin); ginagawa natin ito para sa Panginoon dahil napakabuti Niya sa atin (at sa gayon ay sa Kanya ang kaluwalhatian). Mabubuting gawa + mabuting balita = magandang tagumpay.

3. Kailangan nating gawin ito nang regular at mas madalas: May nagmungkahi na kung may takdang mga linggo bawat taon para sa sama-samang gawain ng ebanghelyo, mas maraming tao ang makapagpaplano nang maaga. Magandang pag-iisip iyan, pero ang talagang nagtatakda ng bilis ay ang mga sabik at may kakayahang mananampalataya na handang lumipat sa mga nangangailangang lugar na ito at ialay ang kanilang buhay para maitatag ang mga ilawang maliwanag na nagniningning. Ito ang kailangan sa panahong ito. Sana may tatlong mag-asawa na magsimulang magtipon ngayon para manalangin at suriin ang buong hanay ng katotohanan ng Biblia, para maipadala sila ng Panginoon kapag iisa na ang tibok ng kanilang mga puso, pinag-isa ng Banal na Espiritu bilang isang puwersang tuntungan para sa susunod na kampanya. Tingnan din ang

impormasyon sa artikulong "Saan Tayo Ngayon?" sa pahina 30.

Saan Tayo Ngayon? (Agosto-Setyembre 2006)

Mula sa Uplook, Agosto-Setyembre 2006. Artikulo.

Hindi sapat ang isang beses sa isang taon. Kailangan ba nating ipanalangin, "Panginoon, dagdagan Mo ang aming pananampalataya"?

Gaya ng nabanggit sa nakaraang Uplook, pasanin namin na makakita ng dalawang GNOM team na tatawid sa buong bansa dala ang binhi ng ebanghelyo sa darating na taon. (Balang araw, dapat may gospel team sa bawat estado at probinsiya sa buong kontinente, 'di ba?) Bahagi ng dahilan nito ay ang mahina pero malinaw na daing ng mga nahihirapang kapulungan sa timog at kanluran na humihingi ng tulong. Ang tinatawag na Sun Belt ang pinakamabilis lumaking rehiyon ng bansa pagdating sa pangkalahatang populasyon, pero baka ito rin ang pinakamahina (maliban sa New England) pagdating sa patotoo ng ebanghelyo mula sa mga manggagawa ng mga kapulungan.

Oo, may mga hamon. Hindi ko maisip kung gaano kalaki ang gastos sa gasolina ng isang team na bumabaybay sa malalayong distansya sa pagitan ng magkakalayong kapulungan. At sa totoo lang, marami sa maliliit at pinanghihinaang-loob na grupong ito ay malamang na kaunti lang ang lakas o kakayahang tumulong sa team. Pero kailangan nating makitang bumaligtad ang takbo sa malawak na lugar na ito, o kung hindi ay pabayaan na lang ito sa pinsala ng panahon at pagpapabaya. Hindi natin ito magagawa.

Dapat din tayong magkaroon ng ilang kalalakihang mabisang makapagsasalita sa Espanyol dahil malaki ang populasyong nagsasalita ng Espanyol sa rehiyong ito. Ipapanalangin mo ba ang pangangailangang ito kasama namin?

ANG GAWAIN SA HUNYO Kung pagpapalain nga kami ng Panginoon ng sapat na kalalakihan para sa dalawang team (at tiyak na dodoblehin Niya ang aming kakayahan para gawin ito), pasanin naming magkaroon ng sama-samang Orientation sa simula ng school year (kalagitnaan hanggang huling bahagi ng Setyembre) at saka pagsamahin ang mga team para sa isang pangwakas na gawain ng ebanghelyo, kasama ang pinakamaraming banal na may pasanin. Hindi pa ipinapakita ng Panginoon kung saan iyon, pero ang mga petsa para sa gawaing iyon, kung loloobin ng Panginoon, ay Hunyo 2-9 (para makapagplano kayo nang maaga).

MAS MARAMI PANG GAWAIN? Kung mabuti ang isang sama-samang gawain ng ebanghelyo, masasabi kong dalawang beses na mas mabuti ang dalawa. At maraming banal na may pasanin na, sa iba't ibang dahilan, ay mas handang sumali kung may gawain sa mga estado sa timog sa panahon ng taglamig.

Kaya iminumungkahi namin ang isa pang Good News campaign na gaganapin, kung loloobin ng Panginoon, sa huling buong linggo ng Enero (Ene 20-27) sa kung saan sa mga estado sa timog. Ipapaalam namin sa inyo ang lugar habang papalapit ang panahon at pinalilinaw ng Panginoon ang mga bagay-bagay.

PAANO KAMI MAKAKAPANALANGIN? Malinaw na ito ang susi. Kailangan namin ng malinaw na direksyon tungkol sa lugar, ng tamang mga taong pinasanin ng

Panginoon na dumalo, ng tamang mga pamilya o indibidwal na titira roon para maging pundasyon ng isang bagong gawain, ng kinakailangang pondo para sa literatura, upa, advertising, at iba pa (ang literatura pa lang para sa Sioux Falls na inilaan ng Uplook ay mahigit $30,000; ang iba naman ay naglaan para sa pagkain at iba pang gastusin, kaya ang kabuuan ay malamang na doble ng halagang iyon).

Hindi rin ba mabuting ipanalangin ang mga partikular na lungsod na sa ngayon ay walang kapulungan ayon sa Bagong Tipan, sa abot ng aming nalalaman? O mga lungsod na may simula na ng gawain na kailangan ng magandang tulak? Mga lungsod gaya ng Huntsville at Tuscaloosa, AL; Shreveport at Baton Rouge, LA, Jackson, MS; Memphis, TN; Midland, TX; at napakahaba pa ng listahan. Ikatutuwa namin ang mensahe mula sa mga mananampalataya at ang kanilang pasanin tungkol sa mga lugar na pinapasok pa lang ng ebanghelyo.

Naniniwala kami na marami pang banal ang sabik na makibahagi sa gawain ng ebanghelyo. Isang susi ay tandaan na ang bawat isa ay may natatanging bahaging gagampanan sa orkestra.

Mag-seryoso Tayo (Lalo Pa) (Agosto-Setyembre 2006)

Mula sa Uplook, Agosto-Setyembre 2006. Artikulo.

Babala: Ito ay artikulong tatlong sili ang anghang.

Kung ang kalagayang umiiral sa maraming kapulungan ay totoo sa karamihan ng mga evangelical church, matagal nang pinaalis ang pastor. Walang naliligtas na kaluluwa? Walang nababautismuhan? Hindi nadadalaw ang mga Kristiyanong nangangailangan? Walang pag-unlad sa pangangaral sa publiko? Walang pag-aalaga sa mga bagong mananampalataya? Matagal na sana siyang wala, at sasabihan ang bagong kandidato na inaasahan ang seryosong pagbabago.

Ngayon, ang dahilan kung bakit hindi tayo naniniwala sa pagkakaroon ng kontrata sa isang propesyonal na pastol ay hindi lang dahil hindi natin ito nakikita sa Kasulatan. Hindi rin naman natin nakikita sa Biblia ang Sunday School, mga himnaryo, mga kurso sa pag-aaral ng Biblia, mga gospel tract, at mahabang listahan pa ng ibang bagay — na lahat ay napatunayan nating kapaki-pakinabang sa kani-kanilang lugar (at hindi laban sa Biblia).

Ang dahilan kung bakit sa kasaysayan ay tinanggihan natin ang gawing pagbabayad sa isang tao para gawin ang malaking bahagi ng pampublikong gawain sa lokal na iglesya ay ito: naniniwala tayo na ang huwaran sa Kasulatan — na ang lahat ay umaangat sa buong sukat ng kanilang kaloob at ministeryo — ay higit na mas mabuting paraan. At sa "mas mabuting paraan," hindi lang ibig sabihin namin ay mas ayon sa Biblia; ibig

sabihin din namin ay mas kapaki-pakinabang, mas mabunga, mas episyente, mas nagbibigay-luwalhati sa Diyos. Naniniwala tayo na inilalabas nito ang buong potensyal ng lahat ng mananampalatayang may pasanin; pinayayaman nito ang iglesya ng buong hanay ng mga kaloob sa halip na iisa lang; nagbibigay ito ng tunay at mahahalagang pagkakataon para maglingkod sa mga hindi kailanman magkakaroon ng pagkakataon sa isang sistemang may bayad na ministro. Ano ang nangyari? Bakit madalas, gaya sa Bethlehem noong panahon ni Elimelech, may taggutom sa "bahay ng tinapay"? Bakit ang mga pamilyang gaya ng kay Elimelech ay lumilipat para manirahan sa ibang lugar? Agad kong sasabihin na masama ang plano ni Elimelech at dahil dito ay nawala ang kanyang pamilya sa lugar ng pagpapala ng Diyos. Ang mas mabuting plano ay sumunod kay Boaz, magpasakop sa pagtutuwid ng Diyos, at umunlad.

1. Isang mapagmataas na saloobin na nagpalit ng "Mas mabuti ang paraan ng Diyos kaysa sa paraan ng tao" tungo sa "Mas mabuti ang paraan natin kaysa sa kanila": Mula roon, maikling hakbang na lang patungo sa sumunod na mga palagay: "Ang lahat ng tinatawag na pagpapala sa mga denominasyonal na iglesya ay ilusyon lang." "Kahit ano pa ang wala sa atin, nasa gitna natin ang Panginoon." "Ang liit ng ating mga pagtitipon ay hindi dapat ikabahala — patunay pa nga ito ng mataas nating espirituwal na kalagayan. Tayo ang munting kawan. Laging mali ang karamihan, alam mo na." Ang ganitong mga saloobin (at marami pang katulad nito) ay humantong sa kakaibang sitwasyon kung saan ang kawalan ng pagpapala ay itinuring na katibayan ng pagpapala; at kung saan ang halatang pagpapala ay itinuring na kahina-hinala, gawa lang ng tao.

Masyado lang tayong matanda para magbago kapag tumigil na ang tibok ng ating puso.

2. Nang harapin ang mataas na halaga ng pangangasiwa, marami sa mga nasa posisyon ng elder ang ayaw magbayad. Magpagal sa Salita para pakainin ang mga banal habang ang iba ay nakahiga sa Lazyboy at nanonood ng TV sa gabi? "Hindi, hindi ako klase ng guro." Gumawa ng mahihirap na pagdalaw sa mga buhay na nabibitak sa bigat ng problema? "Hindi ako sanay sa komprontasyon." Gumugol ng maraming oras sa pag-aalaga sa mga batang mananampalataya? "Ayos naman ang kapulungan. Ang mga umalis ay hindi naman talaga masaya." Sumosobra ba ako sa pagsasabi?

3. Itinuring na normal ang pagiging katamtaman lang: Panahon na para magsisi at tanggihan ang huwarang ito na hindi ayon sa Biblia. Hindi gaanong nakatutulong sa kawan kung ang mga pastol ay may blueprint ng perpektong kulungan ng tupa o aerial photo ng mayamang pastulan. Sa karamihan ng kaso, "nalalaman natin ang mga bagay na ito." Pero ang kaligayahan ay nasa paggawa ng mga ito (Jn. 13:17). Kaya ano ang daan pasulong? Pakiramdam ba natin ay wala tayong kakayahan? Nakahanda ang Panginoon para tumulong. Kailangan nating ilatag sa krus ang ating kaabalahan at kawalan ng bunga, at hayaan Siyang lubos na baguhin ang tanawin ng ating buhay para maging gaya ng nilayon ng Manlilikha, hindi gaya ng pagkakaagnas nito ng mundo. "Manumbalik kayo sa akin, at ako'y manunumbalik sa inyo, sabi ng Panginoon ng mga hukbo" (Mal. 3:7).

Mga Taong Nag-iisa (Oktubre 2006)

Mula sa Uplook, Oktubre 2006. Artikulo.

May kakilala ka bang puwedeng maging kaibigan nila?

Tinanggap ni Jesus ang pangalang Kaibigan ng mga Makasalanan at ikinagalak pa ito. Hindi lang Niya inanyayahan ang mga nasa mababang uri — pati ang mga itinakwil — na lumapit sa Kanya para magpahinga; nakumbinsi Niya sila nang lubos na seryoso Siya sa pagkakaroon sa kanila bilang kaibigan kaya dinagsa Siya ng karaniwang mga tao. Hinipo Niya ang may sakit nilang mga katawan at pinagaling ang mga ito. Pinagpala Niya ang kanilang mga anak nang ituring ng Kanyang mga alagad na abala ang mga bata, lalo na habang pinag-uusapan ang maseselang punto ng doktrina. Pumasok Siya sa kanilang simpleng mga bahay, kinain ang kanilang simpleng pagkain, umupo sa kanilang hapag para sa mahahabang kuwentuhan, at mukhang walang katapusan ang pasensya Niya sa kanilang mga tanong. Nagkuwento Siya sa kanila nang ilang oras, at nagsalita tungkol sa pag-asa, kapatawaran at kapayapaan. Marami sa kanila ang natutong magtiwala nang lubos sa Kanyang di-nagbabagong pag-ibig kaya handa nilang ibulalas ang kanilang lihim na mga pananabik o ihikbi sa Kanya ang kanilang mga kasalanan. Hindi Niya sila kailanman binalewala, hindi Niya kailanman itinaboy ang kahit isa.

Kakaunti ang mga pangalang ibinigay ng Kanyang mga kaaway sa Panginoong Jesus na nilayong maglaman ng napakaraming pait pero nagdala ng napakaraming tamis gaya ng "Kaibigan ng mga Makasalanan." Ang "tumanggap" sa mga makasalanan, gaya ng isang hukom

o hari na mapagmataas na nakikinig sa maliliit na kaso sa kanilang hukuman, ay isang bagay. Pero ang "kumain kasama nila"? Sapat na iyon para lalong kumulot ang mga balbas ng Kanyang mga Pariseong kritiko!

Ang Kanluran ay may mas maraming gamit kaysa sa kaya nilang isiksik sa kanilang buhay. Abot-kamay nila ang aliwan, mga liga ng sports, country club, internet chat room, at lahat ng klase ng samahan. May mga shopping mall sila at amusement park. Pero sa kabila ng lahat ng iyon, napakarami pa ring nag-iisa.

May isang artikulo kamakailan ng Associated Press (AP) na pinamagatang "Lonely Nation" (8/6/06): "Sa malulungkot na nursing home at masisiglang college dorm, sa masisikip na lungsod at maluluwang na suburb, hinaharap ng mga Amerikano ang isang karamdaman na walang iisang sanhi o lunas. Tinatawag ito ng iba na social isolation o pagkawalay sa kapwa. Kadalasan, ito ay simpleng kalungkutan ng pag-iisa. Isang napakatandang karamdaman, siyempre, pero... lumalala ito. Parang kabalintunaan, kahit sa mga apektado. Hindi pa naging ganito karami ang tao sa bansa, malapit nang umabot sa 300 milyon. At hindi pa ito naging ganito ka-konektado — sa telepono, e-mail, instant message, text message, at marami pang iba. Pero napakarami pa ring nag-iisa sa gitna ng karamihan."

Isang dahilan ay masyadong abala ang mga tao para sa malapit na ugnayan. Isa pa ay ang nagbabagong anyo ng sambahayang Amerikano. "Lumitaw ang takbong ito tungo sa pag-iisa sa huling census ng U.S., na nagpapakitang ikaapat na bahagi ng mga sambahayan sa bansa — 27.2 milyon — ay binubuo ng iisang tao lang, kumpara sa 10 porsiyento noong 1950." Binanggit din

ng manunulat ang isang pag-aaral na inilabas noong Hunyo ng American Sociological Review. Natuklasan nila na 25% ng mga Amerikano ang nagsabing wala silang malapit na kaibigan na mapagtatapatan sa mahahalagang bagay; isa pang "19 porsiyento ang nagsabing iisa lang ang kanilang mapagtatapatan — kadalasan ay ang kanilang asawa." Ano ang mangyayari kapag namatay ang asawang iyon?

Ikinukuwento ang tungkol kay Helen Granath, isang 84-taong-gulang na balo sa San Francisco. Sabi niya, "Napakalungkot na buhay — halos lagi, ang pag-iisa ay sobrang sakit at hapdi. Kakaunti ang mga kaibigan ko. May sakit sila, o pumanaw na, o lumipat na sa ibang lugar." Sabi niya, ang anak niyang lalaki ay "sobrang abala sa negosyo ng computer. Hindi ko siya madalas makita." Ang konklusyon ng manunulat: "Walang duda na milyun-milyon ang makauunawa sa kanya...."

At hindi lang matatanda. "Maraming estudyante ang dumaraan sa panahon ng pag-iisa," sipi ng artikulo kay Zanny Altschuler, 20, ng Menlo Park, CA. Sabi ni John Powell, isang counselor sa Illinois, ang mga estudyante ay hindi nagkakaroon ng "talagang nakasisiyang ugnayan." "Ang lahat ng estudyanteng hinahawakan ko," sabi niya, "ay may napakaraming parang-malapit na ugnayan online — pero wala ang klase ng panganib at pagbubukas ng sarili na kasama ng pag-upo sa harap ng ibang tao sa isang booth sa café."

Kailangang nasa napakadilim na kuwarto ka para hindi mo makita ang kahalagahan nito para sa ebanghelyo. Kailangan nating maglaan ng panahon para makipagkaibigan sa mga nag-iisa. Saka natin sila maipakikilala sa natatanging Isang iyon na nagsabi sa

mga nagtitiwala sa Kanya: "Hindi kita iiwan, ni pababayaan man. Ano pa't buong tapang nating masasabi, Ang Panginoon ang aking katulong; hindi ako matatakot: Ano ang magagawa sa akin ng tao?" (Heb. 13:5-6).

Ang Proyektong Pumalpak (Nobyembre 2006)

Mula sa Uplook, Nobyembre 2006. Artikulo.

Nanalo na naman ang gravity.

Puno ang salaysay ng Biblia ng mga kuwentong nagpapatunay nito: ang mga kabiguan ay maaaring magbunga ng pinakamahahalagang aral na natututunan natin sa buhay. Huwag kang matakot sa kabiguan. Sa halip, matakot kang walang matutunan mula rito.

Kapag naka-camper mode ang trak ko para bumiyahe kasama ang Good News team, kailangang itago sa kung saan ang truck cap. Alam ng karamihan na bihirang magsama sa iisang tao ang galing sa sining at sa inhinyeriya, pero hindi ito kailanman pumigil sa akin na subukang gumawa ng mga bagay na hindi pa naiisip kahit ng mga eksperto sa Home Depot. Tiningnan kong mabuti ang limitadong espasyo sa garahe ko at napagpasyahan kong maisasabit ko ang cap sa mga two-by-four na nakakabit sa isang sistema ng mga kable at kalo sa mga biga ng kisame. Nang matapos, kahanga-hangang tingnan. Sa kasamaang palad, hindi ito puwedeng gamitin. Hindi ko lubos na naunawaan ang bigat ng sitwasyon. Bigat, gaya ng batas ng gravity. Kahit kamangha-manghang kagamitan, isa lang ang kulang nito — hindi ito gumana! Pagkatapos ng tatlong magiting na pagsubok kung saan ang iba't ibang miyembro ng pamilya ay nagtala ng sarili nilang rekord sa pagbubuhat, sumuko na ako at itinuring na sayang ang dalawang araw na trabaho at anumang natitira kong pagmamalaki sa paggawa ng kagamitang iyon.

Sa halip, tahimik na iminungkahi ng mahal kong asawa ang isang simpleng parang-mesang balangkas sa ibabaw ng mga bisikleta ng mga bata. Simple. Mura. Gumagana. Walang luslos. Isang oras na trabaho lang, kahit ako pa ang gumawa. Hay.

Pero hindi lubusang sayang ang pagsasanay na iyon sa inhinyeriyang hindi gumagana. Napaisip ako tungkol sa natatanging papel ng kabiguan at sa mga susi sa tagumpay sa espirituwal na larangan. Narito ang ilan sa mga piraso na nailigtas ko mula sa aking imbensyong parang Rube Goldberg:

1. Nagpapasalamat ako na walang anumang kahinaan sa mga puwersang humahawak sa atin mula sa itaas. Bumigay ang aking mga "skyhook" sa bigat na ipinatong sa kanila, pero ang Siyang umaalalay sa atin at "makapag-iingat sa inyo upang huwag kayong mangatisod" (Jude 24) ay nag-aanyaya sa atin na ipasa sa Kanya ang lahat. Siya nga, kung tutuusin, ang nagsabit ng mga daigdig sa kani-kanilang lugar.

2. Napakapasalamat ko na may mga handang makibahagi sa pasanin ko. Kahit may duda sila sa proyekto, hindi ko kailanman pinagdudahan ang pangako ng pamilya ko na tulungan ako sa pangangailangan ko. Naalala ko ang eksena sa Exodus 17. Si Moises ay gumagawa ng mabigat na pagbubuhat — ang bayan niya ay nasa ilalim ng nakamamatay na pagsalakay ng Amalek, at ang baguhang si Josue ang nangunguna sa Israel sa labanan. "Datapuwa't," mababasa natin, "ang mga kamay ni Moises ay nangangalay; at sila'y kumuha ng isang bato, at inilagay sa ilalim niya, at kaniyang inupuan; at inalalayan ni Aaron at ni Hur ang kaniyang mga kamay, ang isa'y sa

isang dako, at ang isa'y sa kabilang dako; at ang kaniyang mga kamay ay hindi nangalay hanggang sa paglubog ng araw" (v. 12). Napakalaki ng utang natin sa mga taong, madalas ay malayo sa atin, ay namamagitan para sa atin gaya ni Moises.

Pero may utang na loob din tayo sa mga taong, gaya nina Aaron at Hur, ay nagpapalakas ng loob ng lahat ng nanghihina sa ilalim ng mabibigat na pasanin ng pamumuhay dito sa ibaba. Ang salita sa lahat ng ganoon, "Kaya't itaas ninyo ang mga kamay na nangakababa, at ang mga tuhod na nangalumpo" (Heb. 12:12), ay hindi partikular na ibinigay sa konteksto ng mga namamagitan, kundi isang paalala na samahan ang mga dumaraan sa mabigat na panahon ng pagsasanay sa buhay at kailangang palakasin ang loob para hindi sumuko sa bigat nito (v. 11).

3. Nagpapasalamat ako na kakaunti, kung mayroon man, ang nasasayang para sa anak ng Diyos, kahit sa ating mga pagkakamali. Hindi lang ang mga two-by-four at ang mga hardware, kundi pati ang mga aral na natutunan ay magagamit lahat sa ibang paraan, na madalas ay hindi inaasahan. Ganoon din sa buhay. Pinahihintulutan tayo ng Diyos na mabigo; pero kapag nabigo tayo, hindi Siya nabibigo (Zeph. 3:5). At para sa bayan ng Diyos, ang kabiguan ay hindi katapusan ng kuwento. Madalas, ito ang simula ng isang bagay na higit na mas mabuti.

Itinalaga sa Pagtatanggol ng Ebanghelyo (Disyembre 2006)

Mula sa Uplook, Disyembre 2006. Artikulo.

May ilang "brights" na nananawagang burahin ang lahat ng relihiyon.

Dahil halos tuluyan nang umatras ang mga ebanghelista mula sa pampublikong lugar, naging kakaibang mensahe ang ebanghelyo para sa marami. Ang salitang "evangelical" sa karamihan ng lugar ngayon ay nangangahulugang "Naniniwala kami sa ebanghelyo," hindi "Ipinangangaral namin ang ebanghelyo." Bihira nang marinig sa pamilihan ang tiyak na tunog ng trumpeta na may kapangyarihang sumumbat at magpabago ng puso. Ito — kasama ng iba pang dahilan, gaya ng pagiging makamundo ng mga iglesya — ang nagpalakas ng loob ng mga kaaway ng Diyos.

Nitong nakaraang taon, nagkaroon ng malaking pagbabago sa pampublikong talakayan sa Amerika tungkol sa Diyos at sa mensaheng Kristiyano.

Apat na aklat — mga pagbatikos, sa totoo lang — ang umakyat sa tuktok ng listahan ng Best Seller kamakailan. Ito ay ang The God Delusion ni Richard Dawkins, Breaking the Spell: Religion as a Natural Phenomenon ni Daniel Dennett, at dalawang aklat ni Sam Harris: The End of Faith at Letter to a Christian Nation. Naging parang apat na "Ebanghelyo" na sila ng ateismo. Si Dennett, siya nga pala, ay tumututol na tawagin siyang ateista, at iminumungkahi ang salitang "brights" (mga matalino) sa halip. Hindi bagay para sa "taong ayon sa laman" na "hindi tumatanggap ng mga

bagay ng Espiritu ng Dios: sapagka't ang mga ito ay kamangmangan sa kaniya; at hindi niya nakikilala, sapagka't ang mga ito ay sinisiyasat ayon sa espiritu" (1 Cor. 2:14).

Si Dawkins, ang pinakamapag-away na ateista ng England, ay "Charles Simonyi professor of the public understanding of science" sa Oxford University — parang isang Direktor ng Misyon para sa Darwinian evolution. Si Daniel Dennett ay Austin B. Fletcher Professor of Philosophy sa Tufts University. Si Sam Harris ay nagtapos ng pilosopiya (Stanford) at kumukuha ng doktorado sa neuroscience, walang duda na umaasang mapatutunayan niya na ang paniniwala, pag-ibig at moralidad ay mga gawain lang ng nerbiyos at utak.

Kung hindi mo pa alam ang bagong hanging ito na umiihip sa harap ng ating barko, makababuti sa lahat ng seryoso sa Dakilang Utos na maghanda para sa malakas na bagyong namumuo.

Malinaw na hindi sapat ang pahinang ito para sa anumang seryosong pagsusuri sa mga argumento ng mga aklat na ito. Karamihan sa mga ito ay matagal nang itinanong at sinagot. Pero may ilang bagong pihit. Isang paulit-ulit na tema ay ang panawagan na tapusin na ang pagpaparaya sa relihiyon. Mas kinasusuklaman pa ng mga manunulat, kung maaari, ang mga liberal na nakikipagkompromiso sa mensaheng Kristiyano kaysa sa mga tumatanggap sa Biblia nang literal. Tutol sila sa paraan ng pagpayag ng lipunang Kanluranin na hindi hamunin ang mga posisyong panrelihiyon sa ngalan ng pagpaparaya. Hindi raw sapat na pagparayaan ang Kristiyanismo dahil, sabi nila, ang Kristiyanismo ay hindi

lang isang hindi nakapipinsalang kuwentong-engkanto. Sa katunayan, ayon sa mga manunulat na ito, ang lahat ng anyo ng relihiyon ay nagdadala sa sibilisasyon sa bingit ng pagkalipol. "Kailangan natin ng pandaigdigang pamahalaan," sabi ni Sam Harris, at "[a]ng pagkakaiba-iba ng ating mga paniniwalang panrelihiyon ang pangunahing hadlang dito" (The End of Faith, p. 151).

Hindi maliit na kaaliwan na kasama natin sa barko ang Kapitan.

Narito ang ilang sipi mula sa ilang tagasuri na sa pangkalahatan ay sang-ayon sa mga pangunahing paninindigan ng mga aklat na ito. Hindi sila Kristiyano, kahit kaunti. Ang tutol nila ay sa paraan ng pagtalakay sa mga paksa. Halimbawa, si Terry Eagleton, propesor ng English Literature sa Manchester University, sa pagsusuri niya sa aklat ni Dawkins, ay sumulat:

Isipin mong may taong nagtatalumpati tungkol sa biyolohiya na ang tanging alam sa paksa ay ang Book of British Birds, at may magaspang ka nang ideya kung ano ang pakiramdam ng pagbasa kay Richard Dawkins tungkol sa teolohiya. Ang mga tunay na rasyonalistang gaya ni Dawkins, na siyang pinakamalapit sa isang propesyonal na ateista na nagkaroon tayo mula noong panahon ni Bertrand Russell, ay sa isang banda ang pinakakulang ang kakayahang unawain ang kanilang binabatikos, dahil hindi sila naniniwala na may anumang naroroon na dapat unawain, o kahit anumang karapat-dapat unawain. Kaya naman lagi silang nakagagawa ng mga bastos na karikatura ng pananampalatayang panrelihiyon na makapagpapangiwi kahit sa isang first-year na estudyante ng teolohiya. Habang lalo nilang

kinasusuklaman ang relihiyon, lalong kulang sa kaalaman ang kanilang mga puna rito.

Sa isang rebyu sa New York Times (Peb 19/06), sinuri ni Leon Wieseltier, literary editor ng New Republic, ang pagtatangka ni Dennett na gibain ang Kristiyanong pananaw sa mundo:

Ang scientism, ang paniniwalang kayang ipaliwanag ng agham ang lahat ng kalagayan at pagpapahayag ng tao, sa isip man o sa katawan, ay... isa sa mga nangingibabaw na pamahiin ng ating panahon.... Para sa isang kaawa-awang halimbawa ng scientism ngayon, mahirap nang higitan ang aklat ni Daniel C. Dennett. Ang Breaking the Spell ay isang akdang may malaking interes sa kasaysayan dahil isa itong masayang koleksyon ng mga makabagong pamahiin.

Sa isang rebyu ng aklat noong Oktubre 2006 na pinamagatang "Dawkins the dogmatist" sa British na magasing Prospect (prospect-magazine.co.uk), si Andrew Brown, may-akda ng "The Darwin Wars," ay nagsimula sa pagsipi kay Dawkins na nagsabi:

"Karamihan sa atin ay hindi nagdudulot ng di-kailangang paghihirap; naniniwala tayo sa malayang pananalita at ipinagtatanggol ito kahit hindi tayo sang-ayon sa sinasabi." ...Naniniwala ba siya rito? Sa bandang huli ng aklat, sinipi niya nang may pagsang-ayon at mahaba ang isang talumpati ng kaibigan niyang si Nicholas Humphrey na nangatwiran na, "Hindi natin dapat payagan ang mga magulang na turuan ang kanilang mga anak na maniwala, halimbawa, sa literal na katotohanan ng Biblia o na ang mga planeta ang namamahala sa kanilang buhay, gaya ng hindi natin papayagan ang mga magulang na tanggalin ang mga ngipin ng kanilang mga

anak." Pero siyempre, hindi raw iyon panghihimasok sa malayang pananalita kapag mga ateista ang gumagawa.

Hindi lang naniniwala si Dawkins na hindi dapat payagan ang mga Kristiyanong magulang na turuan ang kanilang mga anak tungkol sa Diyos at sa Biblia; iniisip din niya na ang mga siyentipiko (at mga pilosopong sang-ayon sa kanila) lang ang may karapatang magsalita. Bukod dito, ang mga siyentipikong Kristiyano ay nadiskuwalipika na rin ang sarili. Dahil naniniwala sila sa "God delusion," sapat na ang kanilang pagkiling kaya ang anumang imungkahi nila mula sa kanilang gawaing pang-agham ay hindi maaaring seryosohin. Sa ganitong paraan, ang mga sang-ayon lang sa kanyang mga palagay ang dapat magsalita. Puwede natin itong tawaging ang Dawkins delusion.

Pero kung walang Nagbigay-Layunin, paano magkakaroon ng layunin ang buhay? Ganito tinalakay ni Dawkins ang isyu:

Isang nakakabagot na cliché… na ang agham ay tungkol sa mga tanong na paano, pero ang teolohiya lang ang may kakayahang sumagot sa mga tanong na bakit. Ano ba sa mundo ang tanong na bakit? (p. 56).

Pinatunayan niya pagkatapos na may ilang tanong na bakit na kalokohan (Bakit hungkag ang mga unicorn?) at saka ipinaubaya sa atin na isiping kahit papaano ay napatunayan niyang kalokohan din ang lahat ng tanong na bakit. Pero sa bandang huli, tinalakay niya ang kawalan ng layunin sa buhay ng ateista sa pamamagitan ng pagkukuwento tungkol sa sarili niya at sa kapwa siyentipikong si James Watson:

Masinsinan kong itinanong sa kanya na… may ilang tao na walang nakikitang salungatan sa pagitan ng agham

at relihiyon, dahil sinasabi nila na ang agham ay tungkol sa kung paano gumagana ang mga bagay at ang relihiyon ay tungkol sa kung para saan ang lahat ng ito. Sumagot si Watson: 'Sa tingin ko, hindi tayo para sa anuman. Mga produkto lang tayo ng ebolusyon. Puwede mong sabihing, "Naku, siguro napakalungkot ng buhay mo kung hindi ka naniniwalang may layunin." Pero ang inaabangan ko ay isang masarap na tanghalian.' At masarap nga ang tanghalian namin (p. 100).

Ganyan ang bunga ng kaisipang ebolusyonaryo — inilalagay ang matatalinong siyentipiko sa antas ng mga ligaw na tupa na naghahanap ng ilang kumpol ng damo para maantala nang kaunti pa ang kamatayan.

Si Sam Harris, dahil walang anumang diyos para sa kanya, ay umaangkin ng karapatang magtakda ng moralidad ayon sa sarili niyang pamantayan. Dito, naglatag siya ng maling saligan bilang pundasyon ng kanyang argumento. Sabi niya: "Ang mga tanong tungkol sa moralidad ay mga tanong tungkol sa kaligayahan at paghihirap." Mula rito, sa mapanakit na pananalita, sinikap niyang patunayan na ang Diyos, ang mga Kristiyano, at ang kanilang Biblia ay hindi nagpaparami ng kaligayahan at nagpapaliit ng paghihirap. Kaya, ayon sa kanyang depinisyon, ang Diyos na — sa isip niya — ay hindi naman umiiral ay nadiskuwalipika na ang sarili bilang tagapagpasya ng tama at mali.

Nasa puso ng Kristiyanismo ang Krus, ang pinakadakilang Tamang Bagay na siya ring pinakamasakit na bagay na nangyari kailanman. Sa katunayan, ang paghihirap, kahit bunga ng kasalanan,

ay isa sa pinakamabisang kasangkapan ng Diyos sa pagtupad ng pagtubos sa mga ligaw na kaluluwa.

Pinatutunayan lang ng mga argumentong ito na "ang sanglibutan sa pamamagitan ng kaniyang karunungan ay hindi nakakilala sa Dios." Kahit tinatawag tayo ng Diyos na makipagkatwiranan sa Kanya (Isa. 1:18), sa sukdulang kapahamakan natin ito, sa mga bagay na hindi tayo sigurado, kung ipapalagay nating tayo ang tama at ang Diyos ang mali.

Gayunman, may kaunting tulong ang mga aklat na ito sa mga ebanghelista dahil ipinakikita nito ang kasalukuyang kalagayan ng pilosopiyang ateista. Kailangan nating maging handa na harapin ang ganitong mga argumento "nang may kaamuan at takot" habang inihaharap natin "ang katuwiran ng pagasa" na nasa atin (1 Pet. 3:15). At dapat tayong magpakumbaba kapag nakikita natin kung gaano kasipag ang mga ateistang ito sa pagpapanatili at pagpapalaganap ng kanilang walang-pag-asang pananampalataya. Napapaisip tayo kung handa rin ba tayong ibigay ang ating sarili sa mabigat na gawain ng paghaharap ng katotohanan ng tunay na ebanghelyong Kristiyano sa isang henerasyong naging mapag-alinlangan sa Evangelicalism dahil sa lantaran nitong pagiging makamundo at kalahating-pusong debosyon.

Bakit Tumawid ng Kalsada ang Saserdote? (Enero-Pebrero 2007)

Mula sa Uplook, Enero-Pebrero 2007. Artikulo.

Hindi biro ang tanong na ito. Nakasalalay sa sagot nito ang kapalaran ng bilyun-bilyon.

Ang ginoong ito, sabi ni Lucas, ay dalubhasa sa kautusan ni Moises. Nagtanong siya para "tuksuhin" ang Panginoong Jesus. Kung may masamang hangarin man sa tanong niya, o kung gusto lang niyang subukin ang narinig niyang hindi karaniwang mga pananaw ni Jesus, inakala niyang matalinong tanong iyon. Itinanong niya ito — hinarap nga ng abogado ang Panginoon habang napapaligiran Siya ng maraming tao, walang duda para lalong lumaki ang epekto. Mukhang narinig ng abogado na nagtuturo si Rabbi Jesus ng isang maikling daan patungong langit, hindi batay sa pagsunod sa kautusan kundi sa basta pananampalataya lang. Kaya ang tanong: "Guro, ano ang gagawin ko upang magmana ng buhay na walang hanggan?" (Lk. 10:25). Hindi iyon ang inaasahan niyang sagot. Pero inasahan mo ba ito? Ito ba ang ebanghelyong pinaniniwalaan mo? Ang daan ba patungo sa buhay na walang hanggan ay sa tunay na pag-ibig sa Diyos nang buong puso, isip at kalooban, at sa iyong kapwa gaya ng iyong sarili? Ito ba ang ipinangangaral sa inyong kapulungan? Ito ba ang mensahe ni Pablo at ng unang iglesya? Siguradong may pagkakamali rito.

May pagkakamali nga, pero siyempre wala sa sagot ng Panginoong Jesus. Nasa paraan ng pagkakatanong ng abogado. Hindi niya itinatanong kung paano tatanggap

ang isang tao ng buhay na walang hanggan, kundi kung paano niya ito mamanahin. May legal na karapatan ang isang tao sa mana. Ngayon, isang hangal lang — o isang Pariseo — ang mag-aakalang legal niyang maaangkin ang buhay na walang hanggan, pero iyon ang itinanong kaya iyon ang sinagot. Gusto mo ng karapatan dito? Kung gayon, usapin lang ito ng pagiging perpekto — sa pagkakatalaga sa Diyos at sa walang-tipid at hindi makasariling paglilingkod sa sangkatauhan.

Hiningi iyon ng abogado, at nakuha niya. Ngayon ano? Puno ang lugar ng kanyang mga kapwa, na sabik na bigyan siya ng walang katapusang praktikal na pagkakataon para patunayan ang ganoong hindi makasariling pag-ibig! Tumingin ngayon ang abogado sa Taong pinuntahan niya para hulihin, para humanap ng labasan sa bitag na inilatag niya mismo sa sarili niyang mga labi. "At sino ang aking kapuwa?" (v. 29), tanong niya sa kawalan ng pag-asa.

Karaniwang iniisip ng maraming mananampalataya na punung-puno ng mga Kristiyano ang Deep South. Salamat sa Panginoon sa bawat isang tunay na ligtas, pero marami sa nagpapahayag na Kristiyano sila sa mga estadong gaya ng Alabama ang nakalulungkot na hindi nagtataglay ng buhay na walang hanggan. Sila rin ay nag-aakalang kaya nilang "manahin" ito. Wala silang pag-asa roon.

Naglaan ang mapagbiyayang Tagapagligtas ng daan ng pagtakas sa pamamagitan ng isang talinghagang puno ng damdamin. Agad nating nararamdaman kung gaano talaga kataas ang nakataya para sa abogado, gaya rin para sa mga ligaw na kaluluwa saanman.

Hindi na siya maayos ang pananamit at maunlad; sa halip, gaya ng gustong ipakita ni Jesus sa atin tungkol sa bawat makasalanan, nakahandusay siya — hinubaran ng kanyang pansamantalang kayamanan, sugatan at naghihingalo sa tabi ng daan. Hindi niya kayang iligtas ang sarili.

Pero siguradong hindi pa nawawala ang lahat, dahil tingnan mo, may dumarating na saserdote mula sa banal na lungsod! Walang duda na nakikita ng saserdote ang biktima kung saan ito nakahiga. Sa katunayan, sabi ni Jesus, iyon mismo ang dahilan kung bakit tumawid ng kalsada ang saserdote! Oo, para makarating sa kabilang panig: "...at nang siya'y makita niya, ay nagdaan sa kabilang tabi" (v. 31). Nawalan ng pag-asa sa anumang tulong ang naghihingalong lalaki — pero sandali! May dumarating na Levita! Siguradong tutulungan niya siya. Muli, walang tanong na nakita ang sugatang lalaki. Sa katunayan, sabi ni Jesus, ang Levita ay "dumating at tumingin [siniyasat] sa kanya, at nagdaan sa kabilang tabi" (v. 32).

Hindi natin dapat ipalagay na minamaliit ni Jesus ang pagkasaserdote o ang kautusan sa Kanyang mga sinabi. Sa halip, nananawagan Siya sa abogado, sa iba pang nakikinig noong araw na iyon, at sa atin, na maunawaan na napakalubha ng kalagayan ng sangkatauhan kaya hindi makatutulong ang pagsunod sa relihiyon at sa kautusan; isang Tagapagligtas lang ang makatutulong. At dumating Siya para tumulong — hindi sa pagtawid ng kalsada, kundi sa pagtawid ng buong sansinukob at pagyuko hanggang sa kinahihigaan natin. Pagkatapos ay pinahiran Niya tayo ng Kanyang nakagagaling na balsamo, sinimulan tayo sa ating bagong paglalakbay, binayaran ang pag-aalaga sa atin, at nangakong babalik

— at ipinakita Niya sa atin ang daan sa tunay na pag-ibig sa Diyos at sa ating kapwa. Sapagkat Siya ay kapwa Tagapagligtas at Tagapagpabanal ng mga nagtitiwala sa Kanya.

© Uplook Ministries. Ginamit nang may pahintulot. Isinalin sa Tagalog ng KEE Philippine Missions.